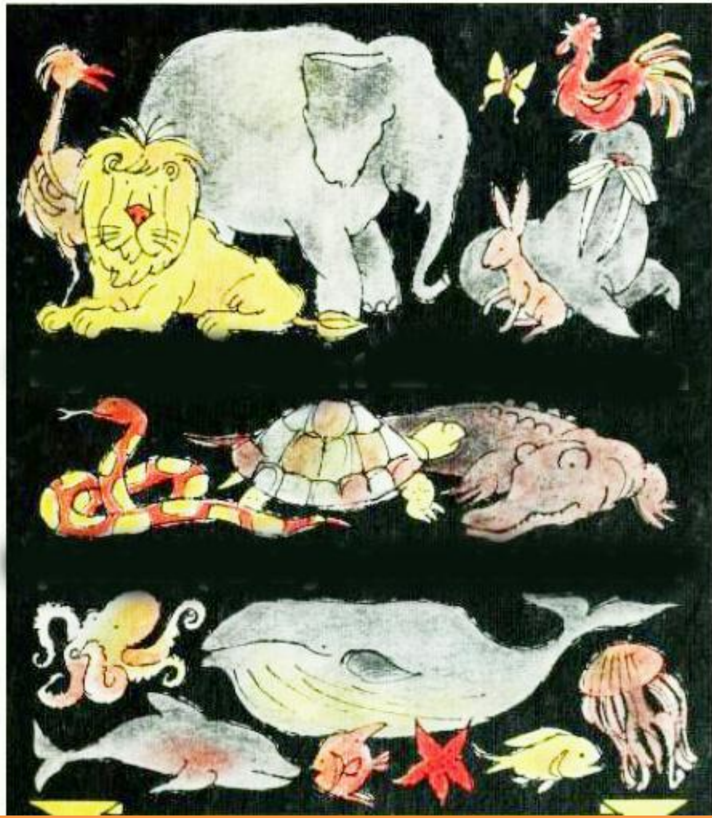

बिनीचे प्राणी

त्याने गट कसे तयार केले?

मिलिसेंट सेल्सम

मराठी: अश्विनी बर्वे

बिनीचे प्राणी

त्याने गट कसे तयार केले?

मिलिसेंट सेल्सम

मराठी: अश्विनी बर्वे

बिनी स्वच्छ राहत असे.

तो प्रत्येक गोष्ट काळजीपूर्वक करत असे..

वस्तू योग्य ठिकाणी ठेवत असे.

तो मोठी पुस्तके एकाच ठिकाणी ठेवत असे.

तो लहान पुस्तके दुसऱ्या ठिकाणी ठेवत असे.

तो मध्यम आकाराची पुस्तके

तिसऱ्या ठिकाणी वेगळी ठेवत असे.

जेव्हा त्याच्याकडे

खूप नाणी जमा झाली होती.

तेव्हा त्याने २५ पैशांची नाणी एका ढिगात जमा केली.

आठ आण्यांचा दुसरा ढिगारा,

आणि एक रुपयाची नाणी

तो ते तिसऱ्या ढिगात ठेवत असे.

एके दिवशी बिनीच्या आईने तिच्या वडिलांना विचारले,

तुम्हाला बिनीबद्दल काय वाटतं?

तो ठीक आहे का?

डेव्हिडची आई म्हणते की डेव्हिडचे

सगळं काही नेहमी फरशीवर विखुरलेलं असतं!

जॉनच्या आईचीही तीच तक्रार आहे.

जॉन नेहमी वस्तू इकडे तिकडे फेकत असतो.

पण बिनी सर्व वस्तू,

नेहमी योग्य ठिकाणी ठेवतो.

"अरे, बिनीबद्दल अजिबात काळजी करू नकोस," बिनीचे वडील म्हणाले.

तो चांगला आणि गोड मुलगा आहे.

तो त्याच्या सर्व गोष्टी व्यवस्थित ठेवतो.

एक दिवस बिनी समुद्रकिनारी फिरायला गेला. तेव्हा तिथे त्याला अनेक अनोख्या गोष्टी आढळल्या.

त्याने त्या एका कागदी पिशवीत गोळा केल्या.

जेव्हा तो घरी आला तेव्हा

मग त्याने त्या गोष्टी

पिशवीतून बाहेर काढल्या.

आणि त्यांच्याकडे काळजीपूर्वक पाहिले.

काही असे दिसत होते.

काही यासारखं.

त्या गोष्टींपैकी एकपाच
पाकळ्यांचे फुल आहे
तसं वाटलं.

बिनीने त्याच्या आईला बोलावले आणि .

“आई,” त्याने विचारले.

तुला या गोष्टींबद्दल काही माहिती आहे का?

"हो, हे कवच आहेत, प्राण्यांची बाहेरील कवचं,"
बिनीची आई म्हणाली.

बिनी म्हणाल, "मला माहित नव्हते की.”

आई म्हणाली, "ते खरं आहे. काही जीव
समुद्राच्या पाण्यात विरघळलेल्या खनिजांपासून
शिंपल्यांसारखी कवचं बनवतात.
बघ, हा एक मोठा शिंपला आहे.
आणि ही गोगलगाय आहे.
पण ही गोल दिसणारी वस्तू काय आहे?
मला नक्की माहीत नाही.”

आईने बिनीला समुद्री जीवांबद्दलचे एक पुस्तक दिले.

पुस्तकात अनेक प्राण्यांची चित्रे होती.

त्याने त्यात गोल आकाराचे शंख पाहिले.

ते गोगलगायीचे कवच होते.

मग त्याने अनेक टोके असलेला एक शंख पाहिला.

तो एक तारामासा होता.

मग त्याने अनेक पाय असलेले एक शंख पाहिले.

तो एक खेकडा होता.

बिनी त्याच्या खोलीत परत गेला.

त्याने सर्व मोठे शंख एका ढिगात ठेवले.

आणि सर्व गोगलगायी दुसऱ्या ढिगात.

त्याने टोकदार शंख एकत्र ठेवले.

आणि स्टारफिश आणि खेकडे

वेगळे ठेवले आहे.

मग त्याने एक पाटी बनवली आणि त्यावर लिहिले:-

बिनीचे मित्र त्याला भेटायला आले. बिनीने बनवलेला फलक पाहून त्यांनी विचारले,

“तू या गोष्टींना प्राणी का म्हणतो?”

"कारण ते खरंच प्राणी आहेत," बिनीने उत्तर दिले.

जॉन म्हणाला, "पण मित्रा, मी त्यांना प्राणी मानणार नाही."

"ठीक आहे," बिनीने पुन्हा विचारले.

“मग प्राणी कोण आहेत?”

जॉन म्हणाला, "अरे भावा, घोडा हा एक प्राणी आहे."

झेब्रा आणि मांजर हे सुद्धा प्राणी आहेत, आणि हत्तीसुद्धा प्राणीच आहेत!

प्राण्यांना डोके आणि शरीर असते आणि सर्वांना चार पाय असतात.

बिनीने विचारले, "पक्षी प्राणी आहेत का ?"

जॉन म्हणाला, "पक्ष्यांना फक्त दोनच पाय असतात."

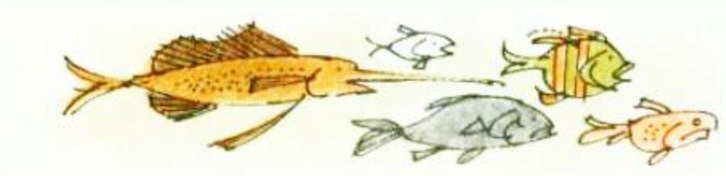
पक्षी हे प्राणी नाहीत.

"आणि मासा?" बिनीने विचारले.

त्यांना पायसुद्धा नाहीत.

जॉन म्हणाला, "मी माशांना प्राणी मानणारही नाही."

शेवटी बिनीने विचारले, "बरं, मला सांग फुलपाखरू म्हणजे काय असतं?"

जॉन म्हणाला, "मला त्याचे उत्तर माहीत आहे. फुलपाखरे कीटक आहेत. ते प्राणी नाहीत."

बिनी म्हणाला, "पण माझी आई या मोठ्या शिंपल्यांना आणि गोगलगायींना प्राणीच मानते."

"आपण त्यांना पुन्हा जाऊन विचारूया,"

जॉनने सुचवले.

मग दोन्ही मुलगे बिनीच्या आईजवळ गेले.

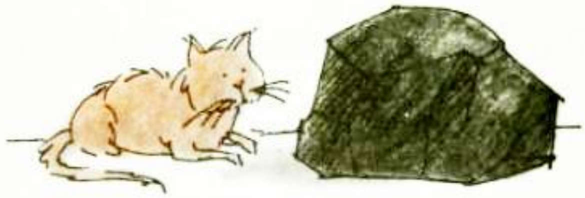
बिनीने विचारले, "आई, तू म्हणतेस की मोठे शिंपले आणि गोगलगाय हे दोन्ही प्राणी आहेत."

"हो," बिनीची आई म्हणाली.

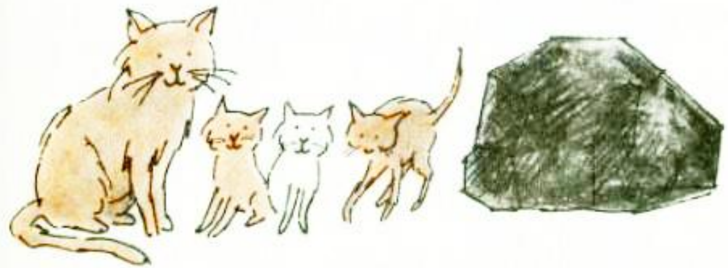
जर एखादा सजीव वनस्पती नसेल, तर तो प्राणी असलाच पाहिजे.

बिनीने विचारले, "पण सजीव म्हणजे काय?"

तेव्हा बिनीची आई म्हणाली,
"उत्तम! बघ, एक दगड स्वतःसारखा
दुसरा दगड निर्माण करू शकत नाही."

आईने बिनीला विचारले, "बघ, आपलं मांजर जिवंत आहे, पण तो मोठा दगड जिवंत नाही. मला सांग, मांजर आणि दगड यांच्यात काय फरक आहे?"

"दगड अन्न खात नाहीत," बिनी म्हणाला.

"दगड श्वास घेत नाही," बिनी विचारपूर्वक म्हणाला.

तुमचे शिंपले आणि गोगलगायी या सर्व गोष्टी करू शकतात, आणि त्या वनस्पती नाहीत.

जॉन शेवटी त्याच्या आईशी सहमत झाला आणि म्हणाला,

“मला असेही वाटते की हे सर्व प्राणी आहेत.”

तेव्हा बिनी आनंदाने म्हणाला,
"याचा अर्थ मी लावलेला बोर्ड बरोबर होता."

त्या रात्री बिनीने तिच्या आई, वडील आणि धाकटा भाऊ एडी यांच्यासोबत जेवण केले.

बिनीने विचारले, "बाबा, आपण सगळेच प्राणी आहोत का?"

"हे बघ..." त्याचे वडील विचार करू लागले.

"बघा, बाबा," बिनी म्हणाला.

“आपण सर्व जिवंत आहोत.

आपण खातो आणि श्वास घेतो, नाही का?

आपण तर वनस्पतीसुद्धा नाही, बरोबर ना?”

बाबा म्हणाले, "उत्तम."

बिनीने विचारले,
"मग आपण प्राणी आहोत का?"

बिनीची आई म्हणाली, "तुझं बरोबर आहे."

वडिलांनी विचारले, "मग आपण इतर प्राण्यांपेक्षा वेगळे कसे आहोत ?"

“आपण बोलू शकतो, पण प्राणी बोलू शकत नाहीत,” बिनी म्हणाला.

बिनी म्हणाला, "आमचा छोटा एडी अगदी जनावरासारखा आहे, कारण तो बोलूही शकत नाही."

मग एडी म्हणाला, "बाबा...बाबा."

"बघ जरा," बिनीची आई म्हणाली.

एडी बोलायला शिकत आहे. तो इतर प्राण्यांपेक्षा खूप वेगळा आहे.

"पण सध्या एडी अगदी एखाद्या जनावरासारखा आहे," बिनी म्हणाला.

"नाही, गप्प बस," आई थोड्या रागाने म्हणाली.

एडी आणि प्राण्यांमध्ये अजूनही खूप फरक आहे.

"आपल्याला माहीत असलेल्या प्राण्यांबद्दल विचार करूया," बिनीने सुचवले.

"ता नको," आई म्हणाली. "आपल्याकडे खूप जुनी मासिकं आहेत. आधी त्यातली प्राण्यांची चित्रं शोध आणि ती कापून घे."

जॉनने या कामात बिन्नीला मदत केली.

ते दोघे प्राण्यांची चित्रे शोधू लागले.

बिबट्या, फुलपाखरे आणि साप, बेडूक आणि कुत्र्यांची चित्रे,

तसेच त्याला अनेक ठिकाणी माकडं, देवमासे, पक्षी, मासे आणि गोगलगायी यांची चित्रे आढळली.

थोड्याच वेळात चित्रांचा एक उंच ढिग तयार झाला.

"जे फोटो सारखे दिसतात ते एकत्र ठेवूया," बिनीने सुचवले.

"ठीक आहे," जॉनने होकार देत म्हटले.

बिनीने पक्षी, फुलपाखरे आणि वटवाघळे एका ढिगात ठेवली.

"त्या सर्वांना पंख आहेत," तो म्हणाला.

दुसऱ्या ढिगात त्याने किडे आणि साप ठेवले होते.

"कारण ते सगळे उंच आणि सडपातळ आहेत," बिनी म्हणाला.

दुसऱ्या ढिगात त्याने चार पायांचे प्राणी ठेवले.

जॉन म्हणाला, "मी सर्व जलचरांना एकत्र ठेवत आहे."

त्याने बिनीला फक्त मासे, शिंपले, गोगलगायी आणि जेलीफिश असलेला एक ढीग दाखवला.

"ते सारखे दिसत नाहीत," बिनी म्हणाला.

"मला माहीत आहे," जॉन म्हणाला.

पण हे सर्व प्राणी समुद्रात राहतात.

बिनी म्हणाला, "पण त्याचा काय फायदा होणार?

ते सर्व एकसारखे दिसावेत अशी माझी इच्छा आहे."

त्याचवेळी बिनीचे वडील खोलीत आले.

त्यांनी विचारले, "तुम्हाला किती प्राणी सापडले?"

"खूप," बिनी म्हणाला. "हे बघा, आम्ही सारखे दिसणारे प्राणी एकत्र आणले आहेत."

बिनीच्या वडिलांनी चित्रांचे वेगवेगळे गट पाहिले.

"मला यात काहीतरी गडबड दिसतेय," ते म्हणाले.

तुम्ही पक्षी, फुलपाखरे आणि वटवाघळे यांना एका गटात का ठेवले आहे?

"कारण या सर्व प्राण्यांना पंख आहेत," बिनीने पटकन उत्तर दिले.

बिनीचे वडील म्हणाले, "पण पक्ष्यांची पिसे मऊ असतात."

वटवाघळांना केसाळ फर असते आणि फुलपाखरांच्या पंखांवर लहान खवले असतात.

माझ्या मते, त्यांना एकत्र ठेवणे योग्य नाही.

बिनीने विचारले, "याबद्दल आम्हाला अचूक आणि विश्वसनीय माहिती कोण देऊ शकेल?"

बिनीचे वडील म्हणाले, "मी तुला संग्रहालयात घेऊन जाईन."

कदाचित तिथे कोणीतरी तुम्हाला मदत करू शकेल.

पुढच्या शनिवारी, बाबा बिन्नी आणि जॉन दोघांनाही संग्रहालयात घेऊन गेले.

बिनीच्या वडिलांनी दारावरच्या रक्षकाला विचारले, "या प्राण्यांना योग्य गटात वेगळं कसं करायचे यासाठी कोणी आम्हाला मदत करू शकेल का?"

दव्वारपालाने उत्तर दिले, "तुम्ही चौथ्या मजल्यावर प्रोफेसर वूड यांच्याकडे जा."

जेव्हा ते प्रोफेसर वूड यांना भेटले, तेव्हा बिन्नीनेच सर्वात आधी प्रश्न विचारला.

आमच्याकडे प्राण्यांची भरपूर चित्रे आहेत.

आम्ही त्यांना वेगवेगळ्या गटांमध्ये ठेवू इच्छितो.

तुम्ही आम्हाला यात मदत करू शकाल का?

प्राध्यापक वूड म्हणाले,

"मला आधी तुमची चित्रे पाहू द्या."

बिनीने प्राध्यापकांना तो ढीग दाखवला, ज्यात कीटक आणि सापांची चित्रे होती.

"त्या दोघांना एकत्र ठेवणे योग्य होणार नाही," असे प्राध्यापक वूड म्हणाले.

"का नाही?" बिनीने विचारले.

“ते दोघे सारखे दिसतात, नाही का?”

"पण ते फार महत्त्वाचं नाही," प्राध्यापक वूड म्हणाले. "ज्या जीवांची रचना सारखी असते, त्यांना आम्ही एकत्र गटबद्ध करतो."

"रचना?" बिनीने विचारले.

“ते काय आहे?”

"याचा संबंध प्राण्याच्या अवयवांशी आणि ते एकमेकांशी कसे जोडलेले आहेत याच्याशी आहे,"

आम्ही सर्वात प्रथम हा प्रश्न विचारतो, त्या प्राण्याला पाठीचा कणा आहे का? प्राण्यांना पाठीचा कणा असतो, किंवा नसतो. आणि म्हणून तो प्राणी ते दोन मोठ्या गटांमध्ये विभागलेले आहेत.

"फक्त दोनच गट!" बिनीने आश्चर्याने विचारले.

"ही तर फक्त सुरुवात आहे," प्राध्यापक म्हणाले.

“या चित्रांचे दोन ढिग करा. पाठीचा कणा असलेले प्राणी पहिल्या ढिगात ठेवा. दुसऱ्या ढिगात पाठीचा कणा नसलेले प्राणी ठेवा. हो, एक गोष्ट लक्षात ठेवा: प्रत्येक हाडकुळ्या प्राण्याला पाठीचा कणा असलाच पाहिजे. मग तुम्ही परत या आणि मी तुम्हाला पुढे मदत करेन.”

बिनी म्हणाला, "ठीक आहे."

"अच्छा," जॉन म्हणाला.

"खूप खूप धन्यवाद," बिनीचे वडील म्हणाले.

"लवकर परत या," प्रोफेसर वूड हसून म्हणाले.

दुसऱ्या दिवशी बिन्नी आणि जॉनने ती चित्रे पुन्हा काळजीपूर्वक पाहिली.

"पक्ष्यांना पाठीचा कणा असतो का?" बिनीने विचारले.

"हो, तू कधीच चिकन खाल्लं नाहीस का?" जॉन म्हणाला.

"होय," बिन्नी म्हणाला आणि त्या पक्ष्याचे चित्र पाठीच्या कण्यासोबत ढिगाऱ्यात ठेवले.

"आणि फुलपाखरू?" जॉनने विचारले.

बिनी म्हणाली, "हे कापसासारखं मऊ आहे."

"साप?" जॉनने विचारले.

फ्रेडकडे सापाचा सांगाडा आहे.

पाठीचा कणा नसलेले प्राणी

“म्हणजेच, सापाला पाठीच्या कण्यांच्या ढिगाऱ्यात ठेवले पाहिजे.” बिनी म्हणाला.

"कीटक?" जॉनने विचारले.

"त्यांना पाठीचा कणा नसतो," बिनी म्हणाला.

"मासे?" जॉनने विचारले.

ती कुठे जाईल हे मला माहीत आहे.

प्रत्येक वेळी जेव्हा मी मासे खातो ,

त्यामुळे मला त्याचा पाठीचा कणा दिसतो.

बिनीने विचारले, "पण हे कवचधारी
जीव कुठे जातील?"

जॉन म्हणाला, "ऑयस्टरचा कठीण भाग
फक्त बाहेरच्या बाजूला असतो.
मी एकदा एक मोठा गोगलगाय खाल्ली
होता आणि ती आतून खूप मऊ होती. मग
आपण तिला पाठीचा कणा नसलेल्या गटात
टाकू या."

बिनी म्हणाला, "मी सुद्धा एक मोठा शिंपला
खाल्ला, तो सुद्धा आतून खूप मऊ होता."

जॉन म्हणाला, "ठीक आहे, त्यालाही त्या कणा
नसलेल्या घोळक्यात जाऊ दे."

त्याने माकडं, बिबटे, सिंह, हत्ती, हरीण, कुत्रे
आणि मांजरं यांना पाठीचा कणा असलेल्या
प्राण्यांच्या ढिगाऱ्यात ठेवले.

बिनी म्हणाला, "मला चांगलंच माहीत आहे की
त्या सर्वांना हाडं आहेत."

मज्जारज्जू

उरलेल्या प्राण्यांना कुठे ठेवावे हे बिन्नी आणि जॉन यांना समजत नव्हते.

त्याने ते तिसऱ्या ढिगात वेगळे ठेवले.

मग बिन्नी, जॉन आणि बिन्नीचे वडील पुन्हा प्रोफेसर वूड यांच्याकडे गेले.

प्राध्यापकांनी चित्रांच्या गटांकडे पाहून म्हटले, "उत्तम. पण तिसऱ्या ढिगात हे काय आहे?"

"या प्राण्यांना काय म्हणावे हे आम्हाला कळत नव्हते," बिनीने स्पष्ट केले.

प्राध्यापक वूड यांनी तिसऱ्या ढिगातील प्राण्यांकडे पाहून म्हटले,

“हे खेकडे आणि स्टारफिश पाठीच्या कण्यांच्या ढिगाऱ्यात जातील. ते बाहेरून कठीण असतात, पण आतमध्ये हाडे नसतात.”

आणि हे बेडूक पृष्ठवंशीय गटामध्ये जातील.

मग प्रोफेसर वूड यांनी मणक्यांचा तो संपूर्ण ढीग उचलला आणि म्हणाले,

तुला आठवतंय, मी तुला सांगितलं होतं की ही तर फक्त सुरुवात आहे.

आता आपण या ढिगाला पाच वेगवेगळ्या गटांमध्ये विभागू शकतो.

पहिल्या ढिगात मासे असतील.

दुसऱ्यामध्ये जमिनीवर आणि पाण्यात दोन्ही ठिकाणी राहणाऱ्या जीवांचा समावेश असेल.

ते आपला बालपणाचा काळ पाण्यात घालवतात.

आणि मोठे झाल्यावर ते जमिनीवर येतात.

बेडूक हे याचे उत्तम उदाहरण आहे.

तिसऱ्या ढिगात साप, सरडे, कासव आणि मगर यांसारखे सरपटणारे प्राणी असतील.

चौथ्या ढिगात पक्षी असतील – प्रत्येकाला पंख असतील.

आणि शेवटच्या ढिगात सस्तन प्राणी असतील – त्यांच्या शरीरावर केस आणि फर असतात.

घरी गेल्यावर, मणके असलेल्या गटाचे या पाच गटांमध्ये विभाजन करा:

मासे, जलीय आणि स्थलीय प्राणी, सरपटणारे प्राणी, पक्षी आणि सस्तन प्राणी."

बिनीने विचारले, "या पाठीचा कणा नसलेल्या ढिगाऱ्याचं काय करायचं?"

"सध्या तुमच्याकडे करायला पुरेसं काम आहे," प्राध्यापकांनी उत्तर दिले.

"आम्ही अपृष्ठवंशीय प्राण्यांसाठी पुन्हा तुमच्याकडे येऊ शकतो का?"
जॉनने विचारले.

"क्कीच" प्राध्यापक वूड म्हणाले.

"प्राण्यांना वेगवेगळ्या गटांमध्ये विभागणे आपल्याला पूर्णपणे योग्य ठरेल का?"
बिनीने विचारले.

प्राध्यापक वूड म्हणाले, "पूर्णपणे नाही, पण हो, तुम्हाला काहीतरी समजेल. नंतर तुम्ही या लहान ढिगांना आणखी लहान ढिगांमध्ये विभागायलाही शिकू शकता."

बिनीने विचारले, "तुमचं म्हणणं आहे की मणके असलेल्या गटाला पाच ढिगांमध्ये विभागल्यानंतर, आपण या ढिगांचे आणखी लहान ढिग बनवू शकतो?"

प्राध्यापक वूड म्हणाले, "हो, अगदी बरोबर. जगात माशांच्या सुमारे १७,००० प्रजाती आणि हजारो उभयचर, सरपटणारे प्राणी, पक्षी व सस्तन प्राणी आहेत. प्रत्येक गटाला लहान गटांमध्ये विभागता येते."

"मला वाटते हे सर्व करायला आपल्याला बराच वेळ लागेल."

प्राध्यापक म्हणाले, "तुमची इच्छा असेल तर तुम्ही तुमचे संपूर्ण आयुष्य हे काम करण्यात घालवू शकता. मी हे आयुष्यभर केले आहे."

"माझे संपूर्ण आयुष्य!" बिनी आश्चर्याने म्हणाला.

"माझा विश्वासच बसत नाही!" जॉन ओरडला.

"हो," प्राध्यापक वूड म्हणाले.

पण तुम्हाला तुमचे संपूर्ण आयुष्य यावर घालवण्याची गरज नाही. तुमची आवड फक्त मुख्य गटाला जाणून घेण्यापुरतीच मर्यादित आहे.

लहान गट जाणून घेणे तितके महत्त्वाचे नाही.

"मग सर्वात महत्त्वाचं काय आहे?"
बिनीने विचारले.

प्राध्यापक म्हणाले, "बघा, तुम्ही प्राण्यांच्या एका गटाला दुसऱ्या गटापासून वेगळे ओळखायला शिकत आहात."

"पण मी या सर्व गटांना एकत्र आणतो. हेच काम करण्यात मी माझा सगळा वेळ घालवतो," असे प्राध्यापक वूड म्हणाले.

"तुम्ही त्यांना एकत्र कसे आणता?"
जॉनने विचारले.

"या प्राण्यांचे एकमेकांशी नेमके कसे नाते आहे, हे शोधण्याचा मी प्रयत्न करतो," असे प्राध्यापक हसत म्हणाले.

"प्राण्यांना नातेवाईक असतात का?" बिनीने हसत विचारले.

"हो," प्रोफेसर वूड म्हणाले," पण प्रत्येक प्राण्याला नाही. पण जे प्राणी दिसायला सारखे असतात, त्यांना नातेवाईक असतातच."

"खरंच," बिनी आपली उत्सुकता आवरू शकला नाही.

"तुमच्या चुलत मावस भावंडांचे चेहरे थोडेफार सारखे आहेत का?

"हो," बिनी म्हणाला," माझ्या काकांचा मुलगा अगदी माझ्यासारखा दिसतो."

"हे असं का होतं हे तुम्हाला माहीत आहे का?" प्राध्यापकांनी विचारले.

बिनीने उत्तर दिले, "मला माहीत नाही."

"तुझे आणि तुझ्या काकाच्या मुलांचे आजोबा एकच आहे. बरोबर ना?" प्राध्यापकांनी विचारले.

बिनीने थोडा वेळ विचार केला आणि मग म्हणाली, "ते खरं आहे.“

प्राध्यापक वूड यांनी विचारले, "दोन वेगवेगळ्या प्रकारच्या प्राण्यांची शरीररचना सारखी कशी असू शकते? आता तू या प्रश्नाचे उत्तर देऊ शकशील का?“

"कदाचित त्या प्राण्यांचे आजोबा, पणजोबा एकच असतील.“

"तुझं उत्तर काही प्रमाणात बरोबर आहे," प्राध्यापक म्हणाले.

"आजोबा, पणजोबा म्हणजे लाखो-कोटी वर्षे जुने जीव.मी तुला एक गोष्ट सांगतो."

सुमारे पाच कोटी वर्षांपूर्वी एक प्राणी होता.

त्याचं डोकं कोल्ह्यासारखं होतं.

त्याची शेपटी लांब होती.

त्याचे दात आणि नखे तीक्ष्ण होती.

नंतर सिंह, बिबटे, पँथर आणि मांजरे यांची निर्मिती झाली.

हे सर्व प्राणी एकमेकांशी संबंधित आहेत.

"आलं लक्षात," बिनी म्हणाला.

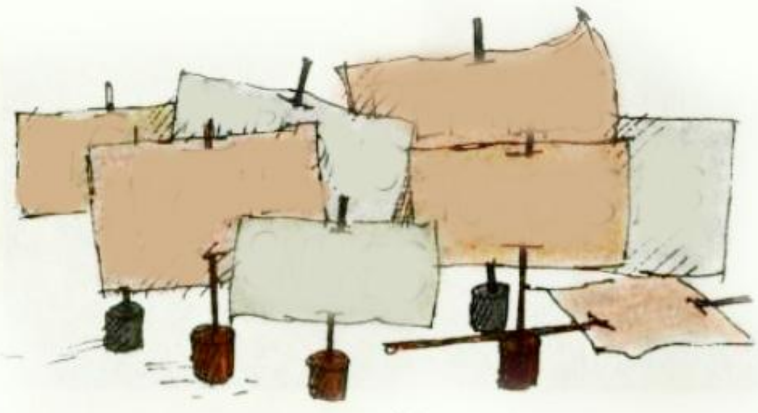
प्राध्यापक म्हणाले, "जर आपल्याला या सर्वांचा एक समान पूर्वज सापडला, तरच हे प्राणी एकमेकांचे नातेवाईक आहेत हे आपल्याला कळेल."

जॉन म्हणाला, "चला, आधी आपल्या प्राण्यांची योग्य क्रमाने मांडणी करूया."

"मग आपण आपल्या पूर्वजांचा शोध घेणारे गुप्तहेर बनू," बिनी म्हणाला.

शेवटी प्रोफेसर वूड म्हणाले, "मी याचा कधी विचारही केला नव्हता. खरं तर हा माझा व्यवसाय आहे."

शेवट